

Aarhemský rukopis

Tento soubor ručně psaných papírových fragmentů byl nalezen v džungli poblíž sídla Aarhemu, ležícího nedaleko Halevského moře. Po bližším prozkoumání jsme zjistili, že odhaluje nám překvapivou a dávno zapomenutou minulost našeho rodu. Veškeré provedené analýzy potvrzují jeho pravost a odhadují stáří asi na 800 let. Zde Vám ho přinášíme v plném znění, bez jakýchkoliv úprav :

Napsal bych datum, ale neznám ho. Jak jen začít ?

Nejdříve se na Zemi ochladilo a pak vymřeli dinosauři...pak to zas ale pár tisíc let bylo ok. Ale to bylo dřív než spadly první megapumy při úderu. To zase vymřeli lidé. Skoro.

Co vím, zbylo nás pár, ale třeba je někde nezasažená oblast - říká se to. Nebo je to jen zbožné přání a planá naděje.

Samotné megapumy nezabily moc lidí, ani radioaktivita, ale nukleární zima, která pak nastala. Ta zahubila skoro všechno rostlinstvo. Následovali býložravci a pak ti, co je měli za potravu. Lidé na vrcholu potravního řetězce se pak pozabýjeli sami mezi sebou v boji o zbylé zdroje a potravu.

To je problém dnešního světa - není co jíst - všude je sníh, nic neroste a bývalé moderní technologie nefungují, protože je zničil elektromagnetický puls. Chlad a hlad - to je dnešní svět. Ale jo, musím říct, že od té doby,co je občas vidět i slunce skrz temné mraky a šedivý sníh trochu taje se někde tu a tam zazelená větvička na stromech, které jsme měli dávno za mrtvé. To nám snad dává malou šanci.

Naše skupinka se postupně vytvořila v průběhu doby a stále kočuje - nikde není dost potravy pro víc lidí na delší dobu a proto se větší skupiny ani netvoří - prostě by se neuživily.

Potulujeme se zemí, sníme co najdeme a jdeme dál.

Vyhýbáme se městům. Je tam moc mrtvol a hodně silných, zdivočelých psů, kteří se jimi živí.

Jak jsme na tom ? Je nás 23 - 10 mužů, 7 žen a 6 dětí tvoří náš "kmen" - tak jsme se označili. Víc mužů by se hodilo na případnou obranu, ale je to tak jak to je. Naštěstí jsme si posledním bojem prošli už před několika lety, kdy nás napadlo několik banditů. O pár lidí jsme přišli, ale podařilo se nám je odrazit, porazit a hlavně dorazit. Už nebudou nikoho přepadat. No Mercy, no Regret ! - to dnes platí. Děti většinou nejsou naše, našli jsme je cestou a vzali jsme je s sebou aby neumrzly. Stala se z nás jedna velká rodina, pomáháme si navzájem a starost o děti je všeobecná. Už jsme dokonce párkrát našli usedlost, kde jsme si říkali, že by se tam dalo žít napořád, ale po pár dnech nás nedostatek potravy zase vyhnal na cestu.

Máme 2 mezky, které jsme našli předloni v odlehlém statku - vůbec netuším, jak tam mohli přežít. Několik let žvýkali suché seno a bojovali s krysami než jsme je našli. Chtěli jsme je sníst, ale byly tak hubení, že by to nestálo za to. Teď se trochu spravili, protože zbaští každý zelený výhonek, který občas prorazí sněhem, a táhnou káru. Už je sníst nechceme - jsou to naši pomocníci, ale kdyby bylo hodně zle, nedalo by se nic dělat.

Na káře máme všechno. Vejde se to tam, protože nemáme skoro nic. Nějaké celty, oblečení, nádobí, pár zbraní s pár náboji a nějaké nářadí. Jiné zásoby nemáme. Všechno je společné.

Dřív bylo všude spousta banditů, ale teď je to lepší. Většina vymřela, protože nebylo co lidem brát a když dlouho na nikoho nenarazili, většinou se pobili mezi sebou. Lidí je už málo.

Trochu máme strach z kanibalů, ale o těch jsme doteď naštěstí jen slyšeli vyprávět hrůzné historky. Možná i oni, pokud vůbec byli, se pojedli mezi sebou. Nicméně opatrnost je namístě.

Něco o mě ? Ne děkuji. Jsem nepodstatný a ani nechci vzpomínat. Jen jsem onehdy našel tenhle prázdný sešit a tužky, tak jsem si řekl, že ve volných chvílích zkusím sepsat takovou trochu kroniku našeho kmene. Nejsem žádný spisovatel, a snad ani pisálek. Jen jsem chtěl pro můj nález najít smysluplné využití a tohle by snad mohlo být to pravé. Zkusím tady jen příležitostně načrtnout příběh naší skupiny.

Proč vlastně putujeme ? No co nám zbývá. Původně jsme chtěli přežít, ale teď mám pocit, že většina z nás už žije jen ze setrvačnosti. Vláčíme se sněhem jedním směrem - jdeme na sever k moři. To je náš cíl, Prófa totiž věří, že našel trumfové eso. Teď jsme někde v Polsku - orientační tabule, pokud ještě nějaké existují, jsou pod sněhem.

Žijeme ze dne na den a naše mysl se upírá nejdále k zítřku. Scouti prozkoumávají terén, tipují usedlosti, váží rizika. Pak vyrazíme na těžbu. Prolezeme vše a hledáme, co kde zbylo k jídlu - v podstatě už jen trvanlivé konzervy. Nic jiného už nezbývá. Kolikrát vyjdeme s prázdnou,

i když většinou něco najdeme. Bereme léky - ač dávno prošlé, oděvy, nářadí - rezavé, ale může posloužit... Nic není jak bývalo. A nebude. Alespoň za mého života. Občas se chlapům podaří ulovit čerstvé maso - odchází do lesa sněhem zasypaného až po vršky holých korun a přinášejí většinou krysy, někdy i divokého psa nebo vlka. Pokud nepočítám veverky, tak jsme jiná zvířata než predátory neviděli už spoustu let. V koutku duše doufám, že se snad někde zachovaly i jiné druhy. Pro nás starší, co to pamatujeme, je šílená představa, že už si nikdy nikdo nedá sklenici mléka a ani slepičí vejce nebo jemné kuřecí masíčko. Jsou to depresivní představy a snažím se je vypudit z mysli. Ostatní to mají podobně. O minulosti se už raději ani nebavíme.

Pár období hladu už jsme zažili, ale vždy jsme pak našli hojnou zásobu požitelných zásob, které si kdysi někdo nasyslil. Když si přiznáme tu krutou

pravdu, že vlastně celé naše přežití závisí jen na štěstí, je to další depresivní a demoralizující závaží na duši.

Snažíme se kvůli dětem a kvůli severu. Jídlo je problém. Na vodu máme od Sona zkonstruovanou čističku - nějaký filtrační systém. U kliky se většinou střídají právě děti. Pracuje spolehlivě a žízň se našťestí nebojíme a bez jídla může člověk vydržet snad i měsíc a za tu dobu se vždy něco najde. Jak už jsem psal, tak pro případ nejhorší varianty jsou tu ještě mezci, ale k tomu se nechceme dopracovat.

Takhle to jde den za dnem. S pomocí mezků tlačíme káru snad k moři. Pořád a pořád. Denně vždy pár kilometrů. Není to moc, protože ve sněhu to jde pomalu, ale počítá se každý metr.

Před pár dny jsme potkali jinou skupinu. Protože přišli z našeho směru a pokračují v našich stopách, je to pro obě špatná zpráva. Cesty po kterých chceme jít my i oni jsou už vybrané. Budeme muset změnit trasu a vydat se buď víc na západ, kde je méně osídlení a těžší terén nebo východněji, kde je to o dost dál.

Druhá skupina byla zhruba stejně početná a lidé nebyli stejně jako my nepřátelští. I oni měli postavený přepravní vůz, ale táhli se s ní sami - dost závistivě koukali na naše mezky.

Už je to dávno, co bývaly takové setkání slavnostní událostí. Nyní jsme se jen zastavili pár desítek metrů od nich. Bylo vidět, že toho mají také plné zuby. V klidu, ale ostražitě proběhl výměnný obchod zboží. Pak jsme si povyprávěli zkušenosti a novinky, popřáli si štěstí a opět se rozešli. Nemůžeme jít spolu - velká skupina se prostě neuživí. Tak to dnes chodí. Říkáme si, že snad bude líp a že lidé zase budou žít spolu. Dřív prý platilo „V jednotě je síla“, ale dnes to tak nefunguje. Oni to zkoušejí na jih. My ale máme jiný cíl.

Vyrazili jsme zatím ve směru odkud přišli - byl tam už sešlapaný slehlý sníh a kárka lépe jela, jen občas nadskočila o lehce čouhající střechu kamionu nebo autobusu zamrzlých v podloží.

Pod námi byla zřejmě dálnice. Asi po půl dni kodrcání jsme se utábořili abychom nabrali síly a dvě dvojice scoutů vyrazili na průzkum terénu do směrů případného dalšího postupu. Ženy rozdělaly oheň a pekly divokého psa, uloveného minulý večer. Už dávno jsme se přestali ofrňovat před „čínskou“ kuchyní. Děti pobíhaly s výskotem kolem a všem se pletly pod nohy. Ráno po návratu průzkumných jednotek jsme po krátké poradě zvolili západní kratší cestu. V klidu jsme naložili deky a stany na káru a vyrazili ukrojit dalších pár kilometrů. Odkroutit si další den.

Jeli jsme koridorem, který před lety někdo proházal sněhem. Od té doby v něm bylo dalších půl metru nového zledovatělého sněhu. Mezci funěli pod tíhou káry a my jsme měli hlavy akorát nad hranou koridoru. Ten tehdy někdo vykopával akorát tak hluboko, aby skryl celou postavu, ale nový sníh zvýšil dno a my se tak ostražitě rozhlíželi po okolí. Vpravo v dálce je i přes vrstvu sněhu znát obrovský kráter po dopadu megapumy. Asi tam dřív bylo město, ale dnes tomu už nic nenasvědčuje. Byl

jsem z kráteru trochu nespávám, i když vím, že radiace už dávno vyrchala. Ten pohled vyvolával pocit, že může kdykoliv přiletět další megapuma přímo do stejného místa a dokončit dílo skázy. I ostatní byli nějací nespávaní a všichni jsme si oddychli, když kráter zmizel z dohledu. Jinak cesta probíhala v klidu. Chvilí po poledni se před námi najednou otevřel výhled na obrovskou ledovou pevnost. I dnes, po mnoha letech sněhových příválů, se čněla do obrovské výšky. Většina jsme ji poznali. Kdysi to byla základna Jasnowské legie. Pevná a nedobytná - dlouho odolávající ostrov lidské populace proti okolnímu šílenství - jeden z posledních v Evropě. Často byla ve zprávách, dokud se ještě vysílalo. Vystavěli ji z autovraků zalitých do ledu - ochranné zdi mají dobrých 10 metrů tloušťku a bez problému odolávaly silné dělostřelbě. I ona však padla. Hlavní vstupní brána měla jedno dobře půl metru silné křídlo proražené a druhé se do půli zamrzlé v ledu leželo opodál. Nad ní je ve stěně patrná obrovská jizva od nějaké střely, jejíž velikost si ani neumím představit. Byla však zřejmě ihned zalita vodou a zeď se opět zcelila skoro do původní síly.

Zde po první krizi řádily lité boje, ale to už je minulost. Dnes je vše opuštěné, stejně jako většina planety. Alespoň je jasné, kde jsme a že nás Swan - náš neoficiální vůdce - vede správně. Asi se nezapřou vikingské geny, které má v krvi a instinkty fungují po staletích stále výborně. Asi kilometr před pevností jsme se provizorně utábořili. Scouti vyrazili na průzkum, zatím co my jsme se rozhlíželi z koridoru po okolí. Asi po hodině již z pevnosti vyslali signál, že vše je bezpečné a náš ansámbl se jako kdysi potulní herci s maringotkou opatrně propletl mezi ze sněhu čouhajícími již jen vrcholy protitankových zábran a dokodrcal se vstupní branou na první obranné nádvoří.

Děti - no vlastně všichni - jsme se s otevřenými ústy rozhlíželi po neuvěřitelně obrovské pevnosti. Stavěli ji až po úderu, kdy už nefungovaly stroje. Musela lo být nepředstavitelná práce. Děti se po chvíli rozeběhli zkoumat okolí a vyrazili i ostatní. Asi zbytečně to tu prošmejdíme, jestli nenajdeme něco užitečného.

Někdo před námi se tu zřejmě pokoušel žít, protože z většiny pevnosti byly odstraněny mrtvoly

původních obránců. Našli jsme je na 3. nádvoří, kde byl vytvořený improvizovaný hřbitov - bohužel ne všechno se vešlo pod zem. Už to ale nezapáchá, je to již několik let a mráz zabránil rozkladu. To by se však z postupným oteplováním mohlo změnit. Předchozí obyvatelé to tu opustili před dlouhou dobou a nechali to tak a nic nenasvědčovalo tomu, že by tu někdo v poslední době byl. Lidé ne - za to je tu ráj krysa.

Na noc jsme se nakonec přesunuli do zadní čtvrti a ubytovali jsme se v bývalých kasárnách.

Na naše poměry celkem luxus. Jak se dalo předpokládat, nic zajímavého natož jídlo jsme nenašli. Jen malý jackpot pro naše mezky. V severním ležení v bývalých stájích průzkumníci našli zásobu dobrého sena. To nikomu k ničemu nebylo, tak tam zůstalo prakticky nedotčené.

Několik balíků jsme naložili na káru a mezci budou mít žrádlo i pokud nenajdeme žádnou zeleň. A to se bude na severu zatraceně hodit.

Zůstali jsme pár dní. My muži lovíme krysy a snažíme se nemyslet na to, co je tu drží. Teď už není doba na hrdinství a bereme co je nám dáno. Ženy udí maso do zásoby a z kožíšků šijí teplé oděvy, které bude zatraceně potřeba. Když o tom tak přemýšlím, byly to vlastně úplně žně.

Díky pevnosti jsme se zásobili jídlem na delší dobu a zorientovali jsme se v mapě, kterou kdysi někdo našel. Bez výrazného orientačního bodu je velmi těžké určit polohu - vše - mnohdy i celé vesnice nebo městečka zmizely pod nánosy sněhu. Satelity GPS byly sestřeleny v první vlně a přijímače zničil EMP. Nefunguje ani obyčejný kompas, protože megapumy úplně rozhodily zemský magnetismus.

Je na čase - vyrazili jsme na pokračování naší pouti. Mezci hýkají a zní to snad i vesele, přesto, že je stále chladněji a my jim pomáháme tlačit káru naloženou až po okraj nově získanými zásobami. Jdeme dál. Kdysi se občas říkalo, že cesta je cíl – to snad ale není náš případ.

Jdeme na sever a moře se blíží. Musíme ho překonat a je to ještě zatraceně daleko.

To důležité jsem vlastně nenapsal.

Je to časopis. Prófa ho našel úplně náhodou v jednom zbořenisku. Kdokoliv jiný by ho nechal ležet, ale on je čtenář. Naštěstí. Snad. Je v něm článek "Noemova archa plodin". Jde o chráněné silo na ostrově Svalbard na Špicberkách, ve kterém je banka rostlinných druhů. Měly by tam být semena většiny plodin, které se na Zemi nacházeli před úderem. Je to naše jediná a poslední šance. Pokud archu najdeme a podaří se nám vyzvednout vzorky, můžeme zase vypěstovat obilí, brambory, zeleninu i ovoce. V současné době už začíná sníh občas odtávat, ale hlavně už další nepadá a zataženými mraky občas prosvítne slunce. Můžeme se prokopat k hlíně a postavit skleník. Je to jen sen, ale drží nás zatím na nohou.

Prostě přežíváme a jdeme na sever. K moři....

Autor: Robert

Hodnocení:

Dawen: 4

Cheky: 3

Ssyx: 3

Tína: 3

Viky: 3

Průměrná známka: 3,2

Dawen

Tohle je prostě blbé, svět je vystavěný nesmyslně. Logika raděj zemřela a gramatiku vzala sebou. prostě ne.

Tína

Povídka obsahuje následující: pravopisné chyby, překlepy, podivné formátování. Současně zajímavé, občas až poetické popisy, sníl mi při čtení opravdu křupal. Líbilo se. Čtivé. Chtělo by to korekturu, spolupráce beta readera by povídce prospěla, hodnocení by bylo v případě, že by neobsahovala tolik chyb a pseudo odstavce, pravděpodobně 2-. Škoda že na útvar "povídka" to nemá absolutně žádné grády. Chybí tomu "drajv", pointa, cokoliv, co by nevypadalo opravdu jen jako útržek textu. Úvod, který oznámí, že se o útržek nalezeného textu jedná, je spíš alibismus než skutečné vysvětlení toho, co jsem to vlastně četla. Doufala jsem, že na konci rukopis odloží někdo, kdo ho četl pod rozkvetlou jabloní, a my se tak aspoň náznakem a zprostředkovaně dozvíme, jak snažení poutníků dopadlo. Jenže ono nic.

Ssyx

Zajímavé téma mrazu s velmi zmatečným úvodem navozujícím tropické fantasy plné džunglí, dinosaurů vzkříšených radiací a drobných kmenů přeživších. Povídka by byla dobře napsaná, kdyby byla povídkou a nikoli vytrženými stránkami deníku, které potřebují notné korektury. Autor jistě vypravěčský talent má, ale zapomněl na jakoukoli gradaci příběhu.

Cheky

Tento příběh se mi líbí hlavně prostředím, do nějž je zasazen. Číst si o nelitostné zimě, zatímco je člověk promrzlý do morku kostí vlezlým větrem má prostě své kouzlo. Tempo vyprávění je poklidné, baladické, bezčasé, jako je bezčasý zimní den, kdy sněhová pláň splývá s nízkou šedavou oblohou, obzor mizí a člověk prostě jenom jde... závěrečná pointa je nenásilná, nečekaná a pěkná.

Nevýhodu představuje jednak jakási neučesanost, kdy z povídky, jako ze snopu, trčí na všechny strany stébla prvků, které by tam být neměly, jednak fakt, že je to pořád jenom jednoduché vyprávění. Jedním z oněch stébel jsou občasná anglická slova, které mi dost vadí. Když v českém textu čtu, že někam jdou scouti, tak opravdu čtu [scouti] a pak jsem z toho trochu zmaten, než si uvědomím, že autor má na mysli průzkumníky, zvědy. Další malou neučesaností je někdy trochu divoké střídání minulého a přítomného času.

Měl jsem drobné potíže s chováním hrdinů: Předně bych na jejich místě kárku vybavil lyžemi a v situaci, kdy jde o holé přežití, bych spíš směřoval na jih s tím, že na sever se vrátím až později, nebo tam vyšlu jen průzkumnou skupinku.

Jinak to bylo fajn; bohužel však nic víc, než "jenom" fajn.

Viky

Svaalbard a zdejší semenná banka se dostaly do povědmí postapo komunity? To se mi líbí. K povídce, nu, spíš k úvodu k románu, jako prolog by to fungovalo moc hezky. A lépe by k tomu pasoval název. Obecně je to průměrná povídka, pomálu pravopisných chyb, zápletka absentuje, zajímavé je prostředí, ale utor z něj téměř nic nevytěží, a celkově člověku v hlavě zůstane jen obraz zasněžených plání a po nich se plahočí tlupa 20 lidí s károu a mezky. Škoda, román bych si přečetla ráda, snad by do něj autor už vtělil i nějakou zápletku a pointu. Takhle mi nezbyvá než se rýpat v detailech.

Mám trochu problém s časovou osou. Podle některých náznaků od apokalypsy uplynulo trochu víc let (mračna se začínají trhat, posledním bojem prošli před několika lety, jen starší si pamatují mléko, mnoho let sněhových přívalů na pevnost Jasnowské legie), podle jiných snad ani rok (smečky divokých psů hodujících na mrtvolách v městech? Tak buď je maximálně rok po válce a psi nebo potkani dokážou furt ještě někde vyhrabat mrtvolky, které nejsou zmrzlé na kost, nebo tu něco nehraje. I smečka zdivočelých hafanů má nějakou sebeúctu a narozdíl od lidí i pud sebezáchovy a stáhnou se někam do teplejších krajů, kde se potrava dá ukousnout a ne jen smutně olízávat. To samé pro potkany a jiné případné městské mrchožrouty. Plus ještě stále dokážou lidské tlupy výjimečně vyhrabat i něco jiného než trvanlivé konzervy.).

Proč tlačí káru, proč nepřidělají lyžiny? Byť sebehrubší, bylo by to lepší než kola.

V pevnosti Jasnowské legie nenašli nic zajímavého natož jídlo? Seno a hromady krys nejsou zajímavé ani jídlo? Hned v následujícím odstavci ženy udí maso do zásoby a šijí kožíšky.

Prolog povídky naznačuje, že zápisky našli nedaleko moře, to naznačuje, že asi skupina nedošla, co?

Meehail

Známka: 2

Poviedka je ako jediná "priamym rozprávaním" vo forme rukopisu. Využitie tohto prvku jej prospelo, ako čitateľ som bol ochotný odpustiť niektoré menej obratné spôsoby uvádzania informácií. Od autora rukopisu (nie poviedky) totiž neočakávam to isté, čo od autora poviedky. Jeho rozprávanie sa mi páčilo, vôbec som nemal potrebu riešiť logickosť či reálnosť sveta. Rozprávač si na konci dokonca mohol dovoliť to, čo by si autor sám nemohol - len tak v poslednom odseku uviesť „Jáj, na to najhlavnešie som zabudol“. Uvedenie rukopisu v úvode mi skôr poviedku pokazilo než jej prospelo, aj keď obsahuje veľmi dôležitú informáciu. Osobne by som volil buď priame znenie rukopisu (čo by nechávalo otvorený koniec s otázkou, či bola výprava úspešná) alebo by som pouvažoval o menej sterilnom úvode. Každopádne som putujúcej skupine držal palce.

Vadilo mi písanie čísloviek a medzery pred bodkami a výkričníkmi na konci viet, ale povedzme, že nomád postapokalyptického sveta by to písal práve tak. Lenže to aj tak neobstojí, pretože by sa po prvé dalo predpokladať viac chýb a po druhé je rovnaká chyba pred samotným znením rukopisu.